

Preken Fagdag for vigslede Storhamar kirke 1. oktober 2026

Da trådte Jesus fram og talte til dem: «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Gå og gjør alle folkeslag til disipler. Døp dem og lær dem. Og se, jeg er med dere alle dager. Så mange ganger vi har hørt dette avsnittet fra Matteusevangeliet. Det er prekentekest på treenighetssøndagen. Vi lyder hver gang vi har dåp i kirka. Ofte dukker den opp i konfirmasjoner. Den er sitert i alle dokumenter om dåpsopplæring, trosopplæring og nå kirkelig undervisning og læring som grunnlagsteksten. Og det er den lesning som er felles og alltid leses når vi vigsler til

kirkelige tjeneste, uansett om det er til prest, diakon, kateket eller kantor. Noen ganger kalles den misjonsbefalingen, andre ganger dåpsbefalingen.

For litt over fjorten dager siden hadde jeg mine to siste vigslinger i bispedømmet. En festdag i Sør-Gudbrandsdal og Valdres med fullstappa kirker i Svatsum og Etnedal. Da brukte jeg to bilder på det å tilhøre Jesus Kristi kirke, og på det oppdraget vi er gitt. Det var bildet av treet og bildet av veien.

I dåpen blir vi alle vigsla til å være tjenere for Gud. Det er grunnlaget også for vår vigsling til en særskilt tjeneste. Dåpen er grunnlaget for vår tilhørighet i kirken og i Kristus. Grunnlaget for tro og tilhørighet.

«Jeg er vintreet, dere er greiene», sier Jesus i Johannesevangeliet. «Den som blir i meg og jeg i

ham, bærer mye frukt.» Vi har i det norske språket ordet poden, når vi mener barnet. Og i det gamle dåpsritualet fra 1889 brukte man bildet av at man i dåpen ble podet inn, som på et tre. Podet inn på kjærlighetens tre i verden. I ordene til fadderne sa man: «»I formaar, hjelpe til, at det blir opdraget i tro og gudsfrygt, for at det, naar det vokser op, maa bli hos Kristus, likesom det nu ved dåpen er inpodet i ham.» Med dype røtter i historiens og stedets og skapelsens jordsmonn henter vi kraft og næring gjennom den levende stammen – Jesus Kristus. Podet inn på kjærlighetens tre i verden kan vi leve og vokse i tillit og tro. I Kristus kan vi spire, puste, blomstre og gi frukt. Frukt som varer. Dette er et bilde på kirka: Kjærlighetens tre i verden, der vi har vår tilhørighet i liv og død. Denne troen er også dåpens gave. Vi har dette også uttrykt i den gamle Elias Blix salmen: Med Jesus vil eg fara. I siste verset står det: «Du til di grein meg sette alt i min fyrste vår, med livsens dogg meg vætte, gav sol

og signa år. Du vil og vokster gjeva alt til min siste slutt: Lat meg i deg få leva, i deg få anda ut!»

Men Gud har også innsatt en særskilt tjeneste. Med å forkynne evangeliet og forvalte sakramentene. Og til kallet og nådegavene som Gud har gitt kirka hører også tjenesten med å undervise iden kristne troen, omsorgstjenesten, så Kristi kjærlighet kan bli synlig mellom oss, og tjenesten med å bære fram lovprisningsofferet så Guds navn kan bli opphøyet og hans herlighet fylle jorden. Og kirka har fått i oppdrag å kalle mennesker til en livslang tjeneste med en særlig forpliktelse.

Men oppdraget vi vigsles til er fremdeles på dåpens grunn. Og oppdraget er forankra i dåpens løfte og den nåde Gud vil jeg deg. «Og se, jeg med deg alle dager inntil verdens ende.»

Men så er det dette med å gå. «Gå derfor og gjør alle folkeslag...» Da trenger vi et annet bilde en treet. Da trenger vi bildet av veien. Som pilegrimer i verden og i livet vandrer vi gjennom landskapet og dagene stadig på vei mot hellige mål. Også uten at vi merker det selv. I troen kan vi kan få gå med håp, med tillit og med åpne øyne for det Gud gjør underveis. Slik skal vi også være kirke. Ikke stå på utsiden å peke ut retning, men gå sammen med mennesker – sammen med alle som søker, tviler, tror og håper.

«Rabbi, hvor bor du?», var det første Jesu aller første disippel Andreas sa. «Kom og se», svarer Jesus. Disiplene skulle vandre ganske langt før det gikk opp for dem hvem Jesus er. Men det skjedde på veien. Slik det også gjorde med Emmaus-vandrerne etter oppstandelsen.

Før vi fikk trosbekjennelser og læresetninger på plass, hadde mennesker i flere hundre år bedt og sunget, feiret nattverd og praktisert gjestfrihet og barmhjertighetsarbeid. Når Jesus snakker om sannheten med stor S, holder han det sammen med veien og livet. «Jeg er veien, sannheten og livet. Følg meg. Kom og se. Som presten og forfatteren Henry Nouwen sier: «Du tenker deg ikke frem til en ny måte å leve på. Du lever deg frem til en ny måte å tenke på.»

De første kristne ble kalt for «Veien», eller «De som fulgte veien». Det er også et bilde og uttrykk for Jesu Kristi kirke i verden. Midt i skapelsens mangfold vandrer vi i tro, håp og kjærlighet.

I overmorgen, 3 oktober, er det helgendagen for den hellige Frans av Assisi. I år er det nøyaktig 800 år siden han gikk inn i evigheten. Frans hadde fått et kall om å skulle gjenreise kirken. Men ikke først

og fremst gjennom makt og store planer, men gjennom et liv preget av enkelhet, kjærlighet og tillit til Gud. Frans lærte oss at evangeliet ikke bare forkynnes med ord, det skal leves. Han så Kristus i de fattige, i de syke og utstøtte. Han så Kristus i skaperverket. Og han så hele skaperverket som en gave fra Gud, og møtte mennesker med glede og respekt. Frans kan også minne oss om hva det innebærer å gå denne veien mot Guds framtid, og å gjenreise kirken gang på gang.

Vi går ikke alene. Du vandrer i din dåp. Du vandrer på veien. Jesus sier: Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til å gå ut og bære frukt, en frukt som varer. God tur videre, og Guds velsignelse over tjenesten.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var, er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet. Amen